

23 oktober, 14.09 uur, Kabul, Afghanistan

Het eerste wat hij hoorde, waren die schreeuwen.

Sergeant Jordan Stone luisterde opnieuw naar het fragment van een sos-bericht dat die ochtend om 04.32 uur het militaire hoofdkwartier in Kabul had bereikt. Hij leunde met zijn ellebogen op de gehavende grijze tafel en drukte de veel te grote koptelefoon tegen zijn oren, in een poging elke aanwijzing die de opname zou kunnen bieden op te vangen.

Een lunch van lamskebab en lavash stond vergeten op tafel, al hing de geur van kerrie en kardemom nog steeds in de lucht. Die geur maakte hem nog misselijker dan hij zich al voelde door wat hij hoorde. Hij zat alleen in een kleine ruimte zonder ramen in het Afghaanse opleidingsinstituut voor de technische recherche, een onopvallend laag gebouw aan de rand van vliegveld Bagram, net buiten Kabul.

Maar in gedachten was hij daar, verzonken in de geluiden van schoten die de afgelopen nacht op band waren opgenomen.

Hij luisterde ingespannen, met gesloten ogen, voor de veertiende keer naar de opname.

Eerst geschreeuw, daarna een paar gestamelde woorden:

‘Ze komen terug... helpshelsonshelpons!’

Het geluid werd beurtelings flauwer en weer sterker, maar de angst en de paniek in die eenvoudige woorden waren overduidelijk.

Vervolgens klonken er schoten – gekmakend, onregelmatig, onbeheerst en galmend – die werden onderbroken door nog meer angst-aanjagende gillen. Maar zijn nekharen gingen pas echt overeind staan van de daaropvolgende stilte, terwijl de radio bleef uitzenden. Na twee hele minuten werd er één enkele zin gefluisterd, het klonk vervormd, onbegrijpelijk, alsof de spreker zo dicht naar de microfoon gebogen stond dat zijn lippen hem bijna raakten. Vooral die intimiteit ging hem door merg en been.

Jordan wreef in zijn ogen en trok toen de koptelefoon van zijn hoofd.

Het was duidelijk dat de boel daar in de vroege uurtjes volledig uit de hand was gelopen. Daarom was Jordans team opgeroepen. Ze werkten voor JEFF, de Joint Expeditionary Forensic Facility, in Kabul. Zijn mannen werkten als forensische medewerkers bij het leger: ze verzamelden bewijzen over vermoedelijke opstandelingen, onderzochten en testten zelfgemaakte bommen en haalden mobiele telefoons uit elkaar die op gevechtsterreinen en in hinderlagen waren achtergelaten.

Als er een mysterie was, was het hun taak dat te ontrafelen.

En ze waren goed in hun werk. Ze zouden dit mysterie ook oplossen.

‘Ik heb nieuwe info,’ zei specialist Paul McKay. Hij kwam binnen en liet zich op een metalen stoel vallen, die kraakte onder zijn gewicht. De man was een kop groter en een buik breder dan Jordan en kwam bij een explosievenopruimingsdienst vandaan. Hij wist dus waar hij over praatte, was slim en liet zich niet van zijn stuk brengen. ‘Die opname was afkomstig van een archeologisch team in de Bamiyanvallei. Vier mannen en één vrouw. Allemaal Amerikanen. Er is een team Rangers onderweg om de opgraving te beveiligen. We hebben een uur om van hieruit te doen wat we kunnen, dan moeten we hen achterna.’

Jordan knikte. Hij was gewend aan de druk, genoot er zelfs van. Zo hield hij de vaart erin en dacht hij ten minste niet te veel na. ‘Ik ga met dit bericht aan de slag. Zoek jij met Cooper samen een complete opsporingskit bij elkaar. Dan zien we elkaar bij de helikopter.’

‘Prima, sergeant.’ McKay salueerde snel en rende naar buiten.

Jordan luisterde opnieuw naar de mysterieuze zin aan het eind van het bericht en riep toen de hulp in van vertalers. Dat haalde niets uit. Geen van hen wist hem te vertellen wat voor taal het kon zijn; ook lokale Afghanen herkenden hem niet. Enkelen beweerden dat het helemaal geen mensentaal was, maar iets dierlijks.

Iemand spoorde snel een Britse historicus en archeoloog op, professor Thomas Atherton, die met het team in Bamiyan had gewerkt, en bracht hem bij Jordan. De archeoloog, een fitte en stevig gebouwde zestiger, was twee dagen geleden naar Kabul gekomen om een gebroken arm te laten zetten. Toen de historicus het gegil hoorde, werd hij bleek. Hij haalde een hand door zijn korte grijze haar.

‘Ik denk dat dat mijn team is, maar ik weet het niet zeker. Ik heb hen nog nooit zo horen schreeuwen.’ Hij huiverde. ‘Wat zou hen zo kunnen laten gillen?’

Jordan gaf hem een bekertje water. ‘Er is een heli vol Rangers onderweg om hen te helpen.’

De professor zag eruit alsof hij ook wel wist dat die hulp te laat zou komen. Hij zette zijn metalen bril recht op zijn scherpe neus en zei niets. Toen hij zijn bekertje oppakte, trilde zijn hand zo dat hij water op het bureau morste. Hij zette het bekertje weer neer en zijn gipsverband bonkte tegen de tafel.

Jordan gaf hem een minuut de tijd om zijn zelfbeheersing terug te krijgen. Toeluisteren hoe zijn collega’s waren gestorven, had hem zwaar getroffen, een natuurlijke reactie.

‘Die laatste zin.’ Jordan spoelde het bericht terug naar die laatste op fluistertoon gesproken zin. ‘Weet u welke taal dat is?’

Hij speelde het fragment opnieuw voor Atherton af.

Een spiertje onder het oog van de professor begon te trillen. ‘Dat kan niet waar zijn.’

Hij greep met beide handen de tafelrand vast, alsof hij hem ervan wilde weerhouden weg te vliegen. Wat er ook door hem heen ging, het maakte hem nog bangere dan dat geschreeuw.

‘Wat kan niet waar zijn?’ spoorde Jordan hem aan.

‘Bactrisch.’ De professor fluisterde het woord. Toen hij zijn greep op de tafel verstevigde, werden zijn knokkels wit.

‘Bactrisch?’ Jordan had wel gehoord van Bactrische kamelen, maar nog nooit van een Bactrische taal. ‘Professor?’

‘Bactrisch.’ De professor keek naar de koptelefoon alsof die tegen hem loog. ‘Een verloren taal uit Noord-Afghanistan, een van de minst bekende Middel-Iraanse dialecten. Het wordt al sinds... al eeuwen niet meer gesproken.’

Vreemd.

Iemand had dus een groep archeologen aangevallen – en toen een boodschap in een oude taal achtergelaten. Of was de boodschap afkomstig van een overlevende? Hoe dan ook, voor Jordan klonk het niet als een alledaagse aanval van opstandelingen. Kunt u me vertellen wat het betekent?’

De professor hield zijn ogen op de tafel gericht terwijl hij antwoord gaf. ‘Het meisje. Het betekent: Het meisje is van ons.’

Nog vreemder.

Jordan verschoof bezorgd in zijn stoel. Waren die laatste woorden een dreigement? Duidden ze erop dat iemand uit het archeologieteam – een vrouw – nog leefde en misschien werd gegijzeld of gemar-

teld? Een paar jaar geleden zou hij zich misschien hebben afgevraagd wie zo iets zou doen, maar inmiddels wist hij het. Wat betreft de taliban, of de geïsoleerde stamleden, stond Jordan nergens meer van te kijken.

En dat zat hem dwars.

Hoe was een boerenzoon uit Iowa ertoe gekomen om in Afghanistan moorden te onderzoeken? Hij wist dat hij er met zijn stroblonde haar, heldere blauwe ogen en vierkante kaken nog steeds uitzag als een boerenzoon. Niemand hoefde de op zijn schouder gestikte Amerikaanse vlag te zien om te weten dat hij een Amerikaan was. Maar als je verder keek dan je neus lang was – naar de littekens op zijn lichaam, naar wat zijn mannen zijn duizendmeterblik noemden –, zag je een andere kant van hem. Hij vroeg zich af of hij nog in de korenvelden rond zijn ouderlijk huis zou passen. Of hij ooit terug zou kunnen gaan.

‘Hoeveel vrouwen waren er bij de opgraving?’ vroeg Jordan.

De deur ging open en McKay stak zijn hoofd naar binnen, terwijl hij naar zijn pols wees.

Ze moesten gaan.

Jordan stak een hand omhoog om hem duidelijk te maken dat hij moest wachten. ‘Professor Atherton, hoeveel vrouwen waren er bij de opgraving?’

De professor keek hem seconde lang aan voordat hij antwoordde: ‘Drie. Charlotte, ik bedoel dr. Bernstein, van de Universiteit van Chicago; een dorpsbewoonster die voor ons kookte, en haar dochter. Een jong meisje. Tien jaar oud misschien?’

Jordans maag draaide zich om bij de gedachte dat er een klein meisje betrokken was geraakt bij wat klonk als een slachtpartij. Hij zou ook woede moeten voelen. Hij zocht naar dat gevoel, maar voelde alleen ontgoocheling en berusting.

Ben ik dan zo hard geworden?

23 oktober, 16.31 uur, Bamiyanvallei, Afghanistan

Jordan keek uit het raam van de helikopter naar de komvormige vallei onder hem. De vallei strekte zich een kleine 50 kilometer uit tussen met sneeuw bedekte bergkammen in het noorden en het zuiden, als een oase met landbouwgrond en schapenboerderijen tussen de hoge kale pieken van de Hindoekoesj. Het was maar een korte helikopter-

vlucht over de bergen, maar Kabul leek miljoenen kilometers van deze geïsoleerde vallei verwijderd.

Ze vlogen om het lege dorpje heen waar de archeologen hun kamp hadden opgeslagen. Het dorp bestond uit een stuk of tien leemstenen gebouwtjes, waarvan sommige strodaken hadden, andere waren bedekt met roestige metaalplaten en enkele niet waren beschermd tegen de sneeuw die neerwarrelde. Zo te zien had er al in geen tijden meer iemand gewoond, totdat de archeologen er hun intrek namen.

Om hen heen dwarrelde de sneeuw, dikke, pluizige vlokken die op de grond bleven liggen en eventueel bewijs aan het oog onttrokken. Jordan verschoof ongeduldig op zijn stoel. Als ze er niet snel kwamen, zou hij misschien niets kunnen uitrichten. Bovendien zou de zon over een halfuur ondergaan, zodat ze niet lang meer daglicht hadden.

Ze landden, en hij liep met zijn team, waar professor Atherton nu ook deel van uitmaakte, naar de locatie die de Rangers als het plaats delict hadden aangemerkt. Jordan had de professor meegebracht voor het geval ze een vertaler uit het Bactrisch nodig hadden.

Of iemand die de lichamen van de archeologen kon identificeren.

Hij hoopte dat de professor het aankon. Hoe dichterbij de opgraving waren gekomen, hoe zenuwachtiger de man was geworden. Hij had aan de rand van zijn gipsverband zitten plukken.

Jordan liep voorzichtig om de randen van de gruwelijke plaats delict heen. Een steeds dikker wordende laag sneeuw en achteloze voeten hadden de details van de misdaad al verstoord, maar het bloed konden ze niet verhullen.

Er was te veel bloed: gespat tegen de afbrokkelende stenen muren aan weerszijden van de onverharde straat, uitgesmeerd in een roestig rood pad dat het dorp uit liep. Het brede spoor leek op de duimafdruk van een bloederige god. Het leek erop dat dezelfde god de lichamen had gestolen, zodat er alleen aanwijzingen voor een recente slachtpartij overbleven.

Maar waar waren de slachtoffers naartoe gebracht?

En waarom?

En hoe?

Hij keek naar de zware sneeuwvlokken die uit een steeds donkerder wordende grijze lucht vielen. Er waren nog maar een paar flarden daglicht over.

‘Beschouw het hele dorp als plaats delict,’ instrueerde hij zijn twee teamgenoten. Ik wil dat jullie alle mogelijke sporen vastleggen. En ik

wil niet dat iemand anders hier één stap zet voordat we hier klaar zijn.’

‘Moeten we de put dempen als het kalf verdrongen is?’ McKay stampte met zijn voeten om de kou te verdrijven en trok zijn koudweeruitrusting dichter over zijn brede schouders. Hij wees naar een voetafdruk in een plas bloed. ‘Zo te zien is iemand vergeten zijn schoenen uit te doen.’

Jordan herkende het profiel van een Amerikaanse legerlaars. Deze jammerlijke vervuiling van de plaats delict moest zijn veroorzaakt door het team Rangers, dat de afgelopen uren de vallei had afgesloten en het gebied had afgezet voordat Jordans team was geland.

‘Laten we er dan van leren dat we vanaf hier onze eigen stappen licht moeten houden,’ waarschuwde Jordan.

‘Gesloten. Zo licht als een veertje,’ bevestigde zijn tweede teamgenoot. Specialist Madison ‘Mad Dog’ Cooper sloeg McKay met een grote zwarte hand op zijn schouder en klopte zijn vriend met de andere op zijn buik. Maar dat zou voor McKay hier nog wel eens lastig kunnen worden. In Kabul heeft hij meer tijd doorgebracht in de eetzaal dan in de sportzaal.’

McKay duwde hem weg. ‘Het is geen kwestie van gewicht, maar van techniek.’

Cooper snoof. ‘Ik neem de noordkant. Doe jij het zuiden maar.’

McKay knikte, hees zijn rugzak hoger op zijn schouder, haalde zijn digitale Nikon-camera tevoorschijn en begon foto’s te maken van de plaats delict. ‘De eerste die een echte aanwijzing vindt, geeft het eerste rondje als we weer thuis zijn.’

‘Alsof die pens van jou op nog meer bier zit te wachten,’ zei Cooper met een afwerend gebaar.

Jordan keek hen na toen ze volgens protocol beiden een andere kant uit liepen en zich opmaakten om de periferie van het dorp te onderzoeken op bandensporen, voetafdrukken, achtergelaten wapens, of wat verder ook duidelijk kon maken wie de aanval hadden uitgevoerd. Zijn twee mannen werden beiden gevolgd door een Afghaanse politiemann. De ene heette Azar, de andere Farshad. Ze volgden beiden de technische rechercheopleiding volgden.

Jordan wist dat zijn teamgenoten met hun pesterijen hun ongemak probeerden te maskeren. Hij zag het in hun ogen. Ze voelden zich net zomin senang in deze situatie als hij. Een plaats delict met veel bloed, maar geen lichamen, op zo’n afgelegen plek.

‘Waarom zou hier iemand willen wonen?’ mompelde hij zonder een

antwoord te verwachten. Toch kreeg hij er een.

‘Het kan zijn dat juist het isolement de boeddhistische monniken in eerste instantie naar deze vallei heeft gelokt,’ zei professor Atherton achter hem. Jordan was bijna vergeten dat hij er ook nog was.

‘Hoe bedoelt u?’ Jordan haalde zijn eigen videocamera tevoorschijn. Als het zo bleef sneeuwen, waren deze opnamen misschien het enige waar ze later mee konden werken. Hij trok een coördinatennet in zijn hoofd en liep naar de rand. Hij trok zijn handschoenen uit om de camera te bedienen. ‘Wilt u alstublieft achter me blijven en niet de plaats delict betreden?’

Atherton haalde diep adem door zijn smalle neus. Zijn ogen schoten heen en weer alsof ze zich niet op één detail durfden te richten. Toen hij antwoordde, klonk zijn stem hoog en gejaagd. ‘Deze hele vallei werd vereerd door de boeddhisten. Ze zetten een groot kloostercomplex op en groeven meditatiegrotten en tunnels uit in de rotsen. Op die rotswanden vind je nog steeds enkele van de eerste olieverfschilderijen van de mensheid.’

‘Mmm-hmm.’ Jordan paste het diafragma van de camera aan aan het weinige beschikbare licht. Hij wilde elk mogelijk detail vastleggen.

De professor draaide zich van de vallei naar de steile rotsen en hield een voordracht die hij zo te horen al vaak had gehouden. Zijn stem werd monotoon. ‘Eeuwen geleden hieuwen monniken reusachtige Boeddhabeelden uit de rotswanden. Als je je ogen toeknijpt, kun je nog de nissen zien waar ze ooit stonden.’

Jordan keek naar de gele rotsen in de verte en zag de donkere gaten die tunnel- en rotsingangen markeerden. Ook zag hij reusachtige bogen, de nissen waar de professor het over had.

‘De Boeddhabeelden die de taliban in 2001 hebben vernietigd,’ zei Jordan. Hij herinnerde zich de internationale verontwaardiging.

‘Helaas, ja. Ze kwamen met tanks en bommen en bliezen de beroemde beelden op, omdat ze volgens hen een belediging waren voor de islam.’ De professor hield zijn blik op de rotsen in de verte gericht. Het was duidelijk dat hij probeerde om niet naar het bloed om hem heen te kijken. Het had zijn bloed kunnen zijn. Hij bleef praten, op diezelfde gelijkmatige toon. Jordan begon het een beetje griezelig te vinden. ‘Het enige wat van die voormalige kolossen over is, zijn die lege nissen, waar nu alleen nog brokstukken liggen. Het lijkt wel alsof deze vallei vervloekt is.’